

Rehabilitacja Judasza

„Gdyby Jezus przepowiedział, kto go zdradzi i kto się go wyprze, czyż nie lękaliby się go jak Boga i nie bali się wyprzeć i zdradzić? uczniowie zdradzili Jezusa i wyparli się go nie troszcząc się wcale o niego (...) Jeżeli, narażony na knowania człowiek przeczuje je i wyzna to swym wrogom, ci porzucają swe zmysły i wystrzegają się ich. A zatem to, co się stało, stało się dlatego, że zostało przepowiedziane, bo to jest niemożliwe; jeśli więc się stało, to mamy dowód, że nie zostało zapowiedziane; jest bowiem rzeczą zupełnie niemożliwą, aby zdradzili i wyparli się ludzie, którzy zostali napomnieni. (...) Przepowiedział to jako Bóg, a więc przepowiednia musiała się całkowicie spełnić. A więc swych własnych uczniów i proroków, z którymi wspólnie spożywał posiłki, Bóg doprowadził do tego, że stali się bezbożnikami i zbrodniarzami, gdy tymczasem powinien wyświadczać dobrodziejstwa wszystkim ludziom, a zwłaszcza swym najbliższym towarzyszom. Nie zdarzyło się nigdy by zaproszony do stołu biesiadnik spiskował przeciw swemu gospodarzowi; czyż więc człowiek zasiadający przy jednym stole z Bogiem mógł knuć zdradę Bogu? I co jest jeszcze większą bzdurą, sam Bóg knował przeciwko swym współbiesiadnikom, czyniąc ich zdrajcami i bezbożnikami! ” Celsus (*Contra Celsum* 2,18-20)

Wobec przedstawionych poniżej dowodów jasne się dla nas stanie, że lud chrześcijański nienawidzi Judasza nie tyle nadaremnie, co niesprawiedliwie.

30 srebrników

„Wtedy spełniło się to, co powiedział **prorok Jeremiasz**: Wzięli trzydzieści srebrników, zapłatę za Tego, którego oszacowali synowie Izraela. I dali je za Pole Garncarza, jak mi Pan rozkazał” (Mt 27, 9 i n.). Po pierwsze, Mateusz poplątał prorocтва, gdyż u Jeremiasza nie ma zapowiedzi wspomnianej sceny (Jeremiasz mówi o kupnie pola, ale nie od garncarza i nie za 30, a za 17 srebrników — Jer 32, 6-9; zapewne pomieszał mu się Jeremiasz z Zachariaszem, gdyż to u tego drugiego możemy wyczytać: „I odważyli mi trzydzieści srebrników i wrzuciłem je do skarby Domu Pańskiego.” (11, 12 i nast.)). Po drugie: srebrniki wyszły z obiegu już trzysta lat przed Jezusem, jak pisze Pinchas Lapide: „...za czasów Jezusa znano złote i srebrne denary, asy podwójne i potrójne, selasy, miny, szekle, drachmy, podwójne drachmy — ale nie było monety czy waluty, która byłaby znana pod nazwą „srebrników”. Już ponad trzysta lat wcześniej wyszły one z obiegu. Podobnie anachroniczne jest „odważanie” srebrników, które w czasach Zachariasza jeszcze było w zwyczaju, ale w czasach Jezusa dawno zostało zastąpione przez bite monety”.

Śmierć Judasza

Według Ewangelii Judasz zginął na dwa różne sposoby. "O jednej pisze Mateusz, o drugiej czytamy w Dziejach Apostolskich. Mateusz dostrzegł zapowiedź śmierci zdrajcy Judasza w losie już wspomnianego zdrajcy Dawida, Achitofela, który się powiesił (2 Sam 17, 23). U Mateusza (27, 5) czytamy: „Rzuciwszy srebrniki ku przybytkowi oddalił się, potem poszedł i powiesił się.”. W Dziejach Apostolskich Piotr zebranemu zborowi przedstawił śmierć Judasza inaczej: „Bracia, musiało wypełnić się słowo Pisma, które Duch Święty zapowiedział przez usta Dawida o Judaszu. On to wskazał drogę tym, którzy pojмали Jezusa, bo on zaliczał się do nas i miał udział w naszym posługiwaniu. Za pieniądze, niegodziwie zdobyte, nabył ziemię i **spadłszy głową na dół, pękł na pół i wypłynęły wszystkie jego wnętrzności**. Rozniosło się to wśród wszystkich mieszkańców Jerozolimy, tak że nazwano ową rolę w ich języku Hakeldamach, to znaczy Pole Krwi” (Dz Ap 1, 16 i n.),, (Nie i Amen). Jeszcze okrutniejszą śmierć obmyślił Judaszowi Papiasz, Ojciec Kościoła żyjący w II w. Według niego "zdrajca tak się roztył, iż nie mógł tam, gdzie łatwo przejeżdżał wóz, przejść nawet z pochyloną głową. Z ciała Judasza wypływała ropa i wydostawało się robactwo, jego członek też się rozrósł ponad wszelką miarę, a miejscowość w której Judasz joko by w nie dających się opisać cierpieniach dokonał żywota, była potem bezludna i ziemia tam nie rodziła. Aż po dziś dzień — pisze po z górą stu latach biskup Papiasz — nikt nie może przejść tamtędy bez zatykania sobie nosa. "Tyle bowiem wypłynęło z jego ciała na ziemię" [1] Tak bardzo zniechęcono tę nieistniejącą postać, że obmyślono mu aż dwa rodzaje kaźni. Co więcej po dziś dzień w wielu miejscowościach Grecji w czasie procesji wielkopiątkowej z symbolicznymi marami Jezusa pali się ceremonialnie kukłę Judasza. Tak jest również w Polsce, choć obyczaj ten zamiera, jednak „w Pruchniku nad Sanem w Wielki Czwartek odbywa się, mające wielowiekową tradycję, „palenie Judasza”. Główny aktor tej ceremonii — sędzia i oskarżyciel w jednej osobie — ciągnie

odciętą od stryczka słomianą kukłę Judasza, którą zebrana gawiedz okłada kijami, potem ją pali, a resztki topi w rzece." [PAP, 12.04.2001]

Czy zdrajca może być sędzią?

Dlaczego Jezus przyrzekł, że cała Dwunastka (w której podówczas był Judasz, rzekomy zdrajca) zasiądzie na dwunastu tronach w celu sądzenia dwunastu plemion Izraela? Czy Jezus uznał, że Judasz może sądzić będąc jego zdrajcą? W ewangeliach Mateusza i Łukasza powiedziano, że Jezus wiedział wcześniej, że Judasz go zdradzi.

Zobacz także te strony:

[Tajemniczy obraz da Vinci](#)

Przypisy:

[1] I znowu zapiał kur - Krytyczna historia Kościoła" - Karlheinz Deschner, Uraeus, Gdynia 1996; t. 1, s.157

(Publikacja: 11-07-2002 Ostatnia zmiana: 08-05-2004)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,1033) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,1033>)

Contents Copyright © 2000-2008 by Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane

w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę podkatalogów, skrypty JavaScript oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora. Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl